

29. června: Slavnost svatých Petra a Pavla, apoštolů

VSTUPNÍ ANTIFONA

Svatí apoštolové Petr a Pavel prolili za Církev svou krev; -
měli podíl na kalichu utrpení Páně a stali se Božími přáteli.

Uvedení do bohoslužby

Dnes je slavný den, dnes apoštolové Petr a Pavel vydali nejvyšší svědectví o své víře, že ukřižovaný Ježíš žije. Nechali se umučit v důvěře, že s živým Ježíšem budou žít na věky. S celým křesťanským světem putujeme dnes v duchu ke hrobu svatého Petra ve Vatikáně a k hrobu svatého Pavla před hradbami Říma. Petr kdysi řekl: „Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný.“ I my si dnes nejprve připomeňme svou hříšnost a vyznejme ji.

Nebo:

Když se dnes o slavnosti svatých apoštolských knížat shromažďujeme k eucharistii, můžeme myslet na nositele svátosti kněžství, který jí v našem společenství předsedá, ale vůbec na společenství celé Církve, kterou Kristus založil právě na apoštolech. Víme, že bohoslužbu nevytváří jenom sám kněz nebo biskup oddělený od ostatního lidu a osamocený u oltáře, a v kostele izolovaný Boží lid. Prostřednictvím biskupa, nástupce apoštolů, nebo jím pověřeného kněze ve farnosti jsme spojeni se samotným Kristem. Nyní se i před námi otevírá velké společenství objímající celý prostor a čas, společenství s našimi bratřími a sestrami na celém světě a ve všech dobách, společenství s naším veleknězem a bratrem Ježíšem Kristem.

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, ty naplňuješ svatou radostí svůj lid, shromážděný v dnešní slavný den tvých svatých apoštolů Petra a Pavla; dej, ať se ve všem držíme jejich nauky, protože s nimi je spjat počátek života tvé Církve. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení

V dnešním prvním čtení budeme nyní moci nahlédnout do života Kristových učedníků po seslání Ducha svatého. Tehdy mluvčím apoštolů byl svatý apoštol Petr.

Nebo:

I v temné zkoušce platí Kristův slib apoštolu Petrovi. Bůh svou mimořádnou mocí vysvobodil tohoto apoštola z vězení. Pravým protagonistou je tu anděl Páně, který zpřítomnil a provedl Kristův slib. A Petr, zatčený jako Ježíš před velikonocemi, slaví svůj opravdový přechod z otroctví pronásledování a zla jako dávný Izrael. Tak to bude ustavičně činit Kristova Církev. V každé chvíli svých dějin bude muset opakovat s Petrem své vyznání víry v Krista, který ji neopustí.

1. ČTENÍ Sk 12,1-11 *Ted' vím jistě, že Pán mě vytrhl z Herodových rukou.*

Čtení ze Skutků apoštolů.

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonocích dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu.

V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž.

Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou.

Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to.

Dále mu nařídil: „Přehod' si plášť a pojď' za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli tak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel.

V tom přišel Petr k sobě a řekl: „Ted' vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 34,2-3.4-5.6-7.8-9 Odp.: 5b

Odp.: Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.

Ustavičně chci velebit Hospodina, - vždy bude v mých ústech jeho chvála. - V Hospodinu necht' se chlubit moje duše, - ať to slyší pokorní a radují se.

Odp.

Velebte se mnou Hospodina, - oslavujme spolu jeho jméno! - Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě, - vysvobodil mě ze všech mých obav.

Odp.

Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, - vaše tvář se nemusí zardívat hanbou. - Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, - pomohl mu ve všech jeho strastech.

Odp.

Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl - kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je. - Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý, - blaze člověku, který se k němu utíká.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Nyní k nám bude ještě promlouvat svatý apoštol Pavel. Všechno nadání, které jsme dostali od Boha, nedostali jsme jen pro sebe, ale ke službě našim bližním. Jakými schopnostmi můžeme druhým sloužit my?

Nebo:

Svatý apoštol Pavel se ohlíží na svou minulost ovládanou zcela Kristem. Pomocí čtyř obrazů kreslí cestu své křesťanské zkušenosti. První je bohoslužebná, druhý obraz je vzat z plavby: apoštol ví, že už dorazil do přístavu, poté co proplul bouřemi a úžinami života. Třetí symbol je vojenský a naráží na Pavlův boj. Čtvrtý symbol je sportovní: jako atlet prožívá vypětí, aby zvítězil, tak i Pavel vynaložil všechny své síly, aby dosáhl věnce spravedlnosti.

2. ČTENÍ 2 Tim 4,6-8.17-18 *Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti.*

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný!

Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod.

Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě

vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 16,18

Aleluja. Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou Církev – a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Pán Ježíš se dnes v evangeliu představuje jako Dobrý pastýř. Tak ho chápali i apoštolové, tak svůj život máme chápat i my: každý z nás se má snažit být dobrým pastýřem lidem kolem sebe.

Nebo:

Následující slavný text o svatém Petrovi je založen na třech hlavních symbolech. První představuje skála spojená s aramejským jménem Kéfas, které dal Pán Ježíš Šimonovi. V biblickém a semitském světě znamená změna jména změnu lidského osudu. Klíče jsou symbolickým znamením odpovědnosti a vlády nad domem, proto jsou účinným obrazem moci, kterou nyní předává Kristus Petrovi. Třetí symbol je ve dvojčlenu svazovat a rozsvazovat, ten je vyhrazen především pro schvalování a zákazy v nauce a morálce.

EVANGELIUM Mt 16,13-19 *Ty jsi Petr, tobě dám klíče od nebeského království.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“

Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“

Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“

Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“

Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

PRÁZDNINY JAKO MISIJNÍ ÚKOL

Zkušené cestovatelé se uznale vyslovují o cestách svatých apoštolů Petra a Pavla. Jak rozsáhlé a namáhavé byly cesty, které oni podnikali po celém tehdy známém světě. Bez dopravních prostředků, bez silnic, bez ochrany proti záلودnostem přírody a lidí. Jen si ty cesty prohlédněte na mapě! A proč tolik cestovali? Aby poznali daleké kraje a přírodní krásy? To poznávali také, ale největším magnetem, který je táhl stále dál, byli lidé, setkání s lidmi. Byli přesvědčeni, že mají co lidem povědět: Něco tak krásného, že to změní celý jejich život k lepšímu. A kam přišli, tam na sobě ukazovali, jak žijí a mluví křesťané. V jejich stopách zůstávala ohniska křesťanství, života v pospolitě vzájemné lásce. Je dobře, abychom si to dnes připomněli. Vždyť mnozí z nás se také v tuto dobu chystají na cesty, na dovolenou a na prázdniny. Leckterou tvář tu teď po pár neděl nebude vidět. Jaké bude to vaše cestování? Co prožijete, co tam po vás zůstane, jaký příklad zanecháte? Bude to příklad křesťanů misionářů?

Děti se vždycky na prázdniny těší, ale někdy z nich bývá místo radosti zklamání. Čekají totiž všelijaká úskalí na cestě: píchnutá pneumatika, špatné počasí apod. Ale to největší úskalí si lidé povezou s sebou už z domova. Je to vztah mezi sebou navzájem: Kdy si jeden druhému začnou jít na nervy. Kolikrát jsem slyšel o prázdninách naříkat rodiče: „Už se nemůžeme dočkat, až zas začne škola; s těmi dětmi po celý den to není k vydržení!“ A kolikrát jsem také slyšel, jak říkají děti: „Mne už ty prázdniny ani nebaví. Naši pořád něco mají, pořád mi jen hubují!“ Takhle to často o prázdninách dopadá. Místo, aby prázdniny byly nádhernou příležitostí, kdy se rodiče mohou více věnovat dětem, být jim i jiným misionáři a učiteli pěkného křesťanského života, končí prázdniny rozladěním a pocitem: „Rádi bychom se naším dětem věnovali, proč ne, ale to by musely poslouchat, dát si říci po dobrém, nelhat a pořád se neprát. Vždyť je to docela snadná věc, dělat dobrotu!“

Tak si to myslí většina rodičů. Ale podívejte se na několik obrázků, které ostatně znáte stejně dobře jako já. První: Jaruška se při hře pohaštěří s menší sestřičkou a uhodí ji. Je z toho křik a zásah maminky. Ta vlepí Jarce pořádný pohlavek a přidá mravní naučení: „Tu máš, aby sis pamatovala, že malé děti se nemají bít.“ Druhý obrázek: Čtrnáctiletý Jirka našel mezi tatínkovými věcmi časopis s obrázky slečen, které zřejmě chtěly přivést k bankrotu továrny na textil. Tatínek to Jirkovi sebere a prohlásí diplomaticky a výchovně: „To není nic pro tebe!“ Obrázek třetí: Hanka sedí ubřečená v kuchyni. Lhala mamince a teď tu musí za trest opisovat článek. Najednou

někdo zvoní. Maminka poručí Hance: „Běž otevřít, a kdyby to byla paní Nováková od vedle, tak řekni, že nejsem doma!“ A ještě jeden obrázek: V neděli ráno sedí rodina u snídaně a maminka vydává denní rozkazy: „Než pojedeme na výlet, ty tatínku umyješ auto, já připravím jídlo a vy, děcka, běžte zatím do kostela, aby se pan farář nezlobil, že jste nebyly.“

Takových obrázků bychom si mohli vypravovat víc, ale už jistě chápete, proč to děti nemají tak lehké, aby byly hodné. Co pomůže napomínání rodičů, kteří sami jednají jinak. Čin je vždycky víc než slovo. Pohlavkem nikomu nevštipíš, že není správné někoho bít. Zbabělí tatínkové působí, že se z něčeho přirozeného stane zakázané ovoce, které se proto začne cenit a shánět. Maminka darmo trestá dcerku pro lež, když ji sama učí lhát. Co pomůže poslat děti do kostela s tak malicherným zdůvodněním, a ještě k tomu když rodiče sami do kostela nejdou. Takoví rodiče ztrácejí u dětí autoritu. A nenahradí ji stálým poučováním. Naopak, kde se vedou stále nekonečné mravoučné výklady, kde rodiče mluví moc, tam děti oněmí. A maminka si pak naříká: „Já nevím, co to s naší holkou je. Ať do ní mluvím jak mluvím, ona mi neodpoví, jen čučí a mlčí. Je paličatá!“ Ztracená autorita se nenahradí ani stálým poučováním, ani stálým poroučením. Prosím vás: nekomandujte ty děti pořád! Popřejte jim, hlavně teď o prázdninách, co nejvíc svobody. Nezakazujte jim kdejakou radost. Poroučejte jim co nejméně, ale když jednou poručíte, pak na rozkazu trvejte.

Správná poslušnost, to není drezúra, ta je u zvířat; to není drill, ten je na vojně; to není bázeň a strach. Správná poslušnost je z lásky. Ta jediná je poslušnost křesťanská a křesťanů hodná. A co povím na prázdniny vám, děti? Jistě se vám líbilo, když jsem vybízela rodiče, aby vám přáli co nejvíce svobody a aby vám moc neporoučeli. Jenže to záleží také na vás, zda to tak budou moci dělat. Nemusí se poroučet tomu, kdo si umí poručit sám. Tomu mohou rodiče dopřát svobodu, kdo je má opravdu rád a dává si pozor, aby je špatným chováním netrápil. Toho nemusí rodiče pořád hlídat, kdo se umí hlídat sám. Zkuste to tak o letošních prázdninách. A když to dokážete, to pak budete nejen správné děti, ale i správní křesťané, učedníci Pána Ježíše. Přeji vám tedy všem: Pěkné prázdniny a pěknou dovolenou v duchu našich apoštolů Petra a Pavla.

ŽIVOTOPISY

Mezi Kristovými apoštoly Církev uctívá nejvíce dva, které nazývá apoštolskými knížaty. Petr je základem Církve a Pavel největším hlasatelem evangelia. Svatý apoštol Petr byl bratrem svatého Ondřeje, byli to rybáři a pocházeli z Betsaidy. Jmenoval se vlastně Šimon. Jméno Petr dostal od

Krista. Byl ženatý a bydlel v Kafarnau. Na Kristovu výzvu ihned všeho zanechal a následoval ho. Patří do Kristova nejbližšího okruhu. Jediný kráčí po vodě, je účastný Kristova proměnění na hoře Tábor, vyznává Ježíše jako Mesiáše. Přes slib věrnosti Pána třikrát zapírá, ale svého činu lituje. Pán Ježíš mu po svém zmrtvýchvstání svěřuje vedení své Církve. Po Ježíšově nanebevstoupení přebírá apoštol Petr vedení učedníků a po seslání svatého Ducha první veřejně mluví k celému shromáždění a přijímá do Církve pohany. Herodes Agripa jej dává uvěznit, ale Petr je v noci zázračně vysvobozen z vězení. Pak Petr odchází z Jeruzaléma. Působí v Antiochii, účastní se apoštolského sněmu v Jeruzalémě. Nakonec odchází do Říma, kde je za císaře Nerona ukřižován hlavou dolů.

Svatý apoštol Pavel pocházel z židovské rodiny, která se usadila v Tarsu a získala tam římské občanství. Jeho židovské jméno bylo Šavel. Patřil k farizejské straně a byl žákem slavného Gamaliela. K tehdy vznikající křesťanské Církvi se stavěl nepřátelsky. Účastnil se ukamenování svatého Štěpána a horlivě pronásledoval křesťany. U bran Damašku se z pronásledovatele stal hlasatelem Kristova učení. Po svém obrácení se stává nejdůležitějším apoštolem křesťanství v tehdejší helénském světě. Na svých třech apoštolských cestách založil ve východním Středomoří a Řecku velký počet křesťanských obcí. Po třetí apoštolské cestě byl zajat a odveden do Říma. Když byl z vězení propuštěn, navštívil nejspíš Španělsko a pak se obrátil na východ do Efesu a na Krétu. Byl i v Makedonii a Řecku. Pak byl opět uvězněn a odveden do Říma, kde byl s'at na Ostijské silnici v místech, kde nyní stojí trapistické opatství, a to ve stejný den, kdy byl ukřižován svatý Petr.

Svatý apoštol Pavel nese největší zásluhu na rozšíření křesťanství a jeho spisy patří k prvním písemným projevům raného křesťanství. Jeho tři velké misijní cesty popisuje kniha Nového zákona zvaná Skutky apoštolů. Apoštol Pavel několikrát o vlas uniká smrti: ukamenováním, byl při ztroskotání lodi, byl bičován. Během svých apoštolských cest píše několik dopisů křesťanským obcím, které osobně založil. Tyto dopisy tvoří součást Bible Nového zákona a představují hlavní pramen znalostí o raném křesťanství. Odvážný apoštol je nakonec v Jeruzalémě zatčen, obviněn z urážky Jeruzalémského chrámu a postaven před soud římského prokurátora Felixe. Pavel využívá svého římského občanství a odvolává se přímo k císaři. Je poslán k soudu do Říma, kde nakonec umírá mučednickou smrtí, pravděpodobně za pronásledování císaře Nerona asi roku 67. Nový zákon obsahuje celkem 14 dopisů, jejichž autorství bývalo připisováno Pavlovi. Některé z nich pravděpodobně napsali Pavlovi žáci až po jeho smrti. Církevní tradice říká, že jeho společník na apoštolských cestách, svatý

apoštol Lukáš, napsal jakýsi cestovní deník Pavlových misionářských cest, který je součástí novozákonní knihy Skutky apoštolů.

JEDNOTA V RŮZNOSTI

Svatý Petr a Pavel, to jsou dvě křídla jednoho orla. Jsou to dva sloupy, které nesou klenbu jedné budovy, budovy Církve. Právem o nich zpívá preface dnešního svátku: „Podle milosti, kterou jim dal, oba pracovali na jednom díle.“ Mešní liturgie nám tím chce připomenout, jak odlišné to byly osobnosti. Každý byl přímo typickým představitelem dvou směrů v Církvi, a přece si po celý život zachovali vzájemnou úctu a svornou lásku. Takový příklad jednoty v různosti je pro nás stejně potřebný, jako v dřívějších epochách Církve. Petr zosobňuje autoritu a řídicí centrum: papežství. Pavel je vyznavačem individuality osobní svobody. Petr drží v ruce klíče, které střeží poklady tradice. Pavel má v ruce meč, mačetu, kterou se prosekávají nové cesty v džungli pohanského světa, hledají nové metody k šíření Božího království. Petr je zosobněním skály, v níž Církev bezpečně kotví. Pavel je nástroj vichřice Božího Ducha, která Církev pohání do čela času, lidských událostí a dějin, která ji pudí do výbojů po celém světě.

Když se tyto dva povahově tak různí lidé setkali, tenkrát se rozhodovalo o osudu mladé Církve. Narazí na sebe tyto dvě vyhraněné osobnosti, nedojde k rozkolu? Rozdělí se tu Kristova Církev na Petrovu židokřesťanskou, církev konzervativců a na Pavlovu progresivní, světovou a katolickou církev? Nahlédněme dnes přes dálky věků, co se tenkrát dalo, když se setkal Petr s Pavlem, skála s vichrem. Z Písma svatého víme o čtvrtém setkání. O prvním setkání máme zachovanou zprávu od svatého Pavla v jeho listu Galaťanům: „Za tři roky po svém obrácení jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní.“ Proč šel Pavel za Petrem? Chtěl poznat na vlastní oči prvního z apoštolů, vyučeného samým Pánem Ježíšem, chtěl právě od něj dosáhnout uznání za apoštola. Udělá to Petr? Bude on, prostý rybář, důvěřovat učenému profesoru a ještě k tomu cizinci? A nebude žárlit na Pavlovy úspěchy? Nedá se strhnout demagogií ulice, všeobecnou náladou lidu, která si vynucovala Pavlovo ukamenování? Všechna čest Petrovi. Při rozhodování se dal vést zdravým rozumem a láskou, Duchem svatým. Podal Pavlovi ruku.

A všechna čest Pavlovi. Když vzplanul spor o metodu a postup misijní práce mezi pohany, jde podruhé za Petrem. Před apoštolským sněmem trpělivě vysvětluje své bohaté misijní zkušenosti a zase dosáhne jednoty v názoru. Ba i když při třetím setkání v Antiochii musí Petrovi vytknout, že si nechal vnutit vůli ulice, když s ním ztuha zápolí o dodržování usnesení

koncilu, přece si zachovává úctu a lásku k Petrovi a nazývá jej „sloupem apoštolů.“ Stejně tak pro Petra zůstal Pavel povždy „milovaný bratr.“ Mnohokrát Církev ve svých dějinách stála před stěžejním rozhodováním jako tenkrát, a ne vždy byli ti, kteří ji vedli, formátu Petra a Pavla. Kdyby byl papež Lev X. jednal jako svatý Petr a Martin Luther jako svatý Pavel, bylo by místo k roztržce Církve došlo k velké a užitečné reformě. Kdyby byl papež v 16. století přál sluchu zkušenostem misionářů a jako svatý Petr vyslechl zkušenosti misionáře Pavla, byla by dnes Čína a celá Asie křesťanská, a misie po celém světě by se byly jinak vyvíjely.

To je velké poučení, které dávají tito dva apoštolové dnes i nám, dnešní Církvě. V Církvě nevádí různost názorů, dokud je jednota v lásce. Až tam, kde vyhasne mezi lidmi úsměv, kde se lidé začnou na sebe pro různost názorů mračit, tam zhasíná i křesťanství. Jaké bylo čtvrté, poslední setkání těchto apoštolů, to víme všichni. Oba je přivedla stejná myšlenka do Říma. Kde je křesťanům nejhůř, kde je jejich krutý nepřítel Nero, tam chtějí jít, tam chtějí svědčit o své víře v Pána Ježíše, o své víře ve věčný život se Zmrtvýchvstalým, kterého oba viděli na vlastní oči živého. Jejich krev společně posvětila pohanský Řím na sídlo hlavy Církve. Jejich svorná láska dala Církvě i pevnou oporu Petrovy skály i věčné mládí Pavlova misijního elánu.

PETRŮV KOHOUT

Kdybich se vás zeptal, podle čeho poznáte obrázek svatých Petra a Pavla, jistě byste mi bez rozpaků odpověděli: Pavel drží v ruce knihu, protože je Učitelem národů, a má při sobě meč, protože tím byl popraven pro víru v Krista. Znakem svatého Petra jsou klíče nejvyšší moci podle slov Pána Ježíše: „Tobě dám klíče Božího království. Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi.“ Ale svatý Petr má někdy také ještě jiný poznávací znak: kohouta. Myslím, že tento symbol by byl pro naše dnešní křesťanství velmi výmluvný. O tom kohoutovi řekl Pán Ježíš Petrovi, že začne kokrhát, až Petr propadne malověrnosti a ustrašenosti. A když Petr v té zlé noci, kdy Pána Ježíše zatkli, začal zapírat, že patří mezi jeho vyznavače, kohout kokrhal. Třikrát musel kohout zakokrhát, než se Petrovi zadržela řeč v krku, než se přestal tlačit mezi nepřátele Pána Ježíše, než odešel a rozplakal se hanbou a lítostí nad svou zbabělostí a malověrností. Nezdá se vám, že my bychom dnes tohoto kohouta také potřebovali, a hodně zdatného?

Že by ho potřebovali ti, kdo pod vlivem zákoníků a farizeů kolísají ve víře? Že bychom ho potřebovali i malověrní kněží, když připravují nedělní kázání, aby v něm nenaříkali nad dnešním světem a zkaženou mládeží, ale

uvědomili si, že stejně hříšný byl svět už za Ježíšových časů, kdy nejen mládež, ale sami apoštolové se od Ježíše rozutekli. Jeden ho i zradil, jeden ho zapřel a odřekl se ho. Jen jediný z dvanácti vytrval a neutekl. Aby si kněží uvědomili, že Pán Ježíš neměl lepší posluchače, než má dnešní kazatel. Že nejsou jiné doby než hříšné, stejně dnes jako dřív. Ano, my kněží, potřebujeme i dnes Petrova kohouta. A myslím, že i vy, dnešní křesťané, byste toho kohouta potřebovali mít před očima. Abyste slyšeli jeho kokrhání, když na vás jde malomyslnost. Když ztrácíte důvěru v Boží lásku. Jak je dobře, že nám evangelia zachovala portrét apoštolů neretušovaný, že tam nějaká zbožná cenzura nevyškrtla, co není apoštolům ke cti, vyprávění o tom, že i oni znali pokušení malomyslnosti, měli chvíle beznaděje, ochablosti a nedůvěry.

Když se tedy něco podobného přihodí nám, můžeme nad příkladem svatého Petra důvěřovat, že se z toho dostaneme. Že nám to Bůh odpustí, jako odpustil Petrovi jeho zapření. Že odpustí Pavlovi, že ho krvavě pronásledoval. Že jde tedy o to, abychom nepřeslechli kohoutí kokrhání ve zlých chvílích života. Boží hlas nás volá tisícovým způsobem, houževnatě, vytrvale, stále, abychom se vymanili ze špatných cest, oplakali své zrady a zaslechli zase znovu otázku Ježíše: Petře, Pavle, Jiří, Tomáši, Karle..., máš mě rád? Marie, Jano, Aleno, Vlasto..., máš mě ráda? Boží láska dodnes nepřestala dělat z hlasu kohouta síť lásky, kterými chytá a zachraňuje nejen apoštolská knížata, ale i mne a tebe, i malé rybičky Božího království. Proto bych rád dal svatému Petrovi jako znak do ruky kohouta. A myslím, že svatý Petr by ochotně souhlasil, abychom měli stále před očima kohoutí poučení: Zhlounout a udělat chybu je lidské. Dát si říci a napravit se je křesťanské.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Dnešní slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla nám chce nově připomenout, že jsme Kristova Církev, že jsme Boží lid a máme právo se k Bohu obracet s prosbami o pomoc. Prosme jej tedy:

Za nástupce svatých Petra a Pavla v dnešní Církvi, aby ji vedli v duchu svatých apoštolů.

Za misionáře, kteří jako svatí Petr a Pavel jdou do světa hlásat lidem Krista.

Za země, kde není svoboda, aby se zhroutily tyranské režimy.

Za nás, zde přítomné, abychom byli hrdi na to, že patříme mezi věřící křesťany.

Za naše zemřelé, kteří svůj životní boj už dobojovali, aby odpočívali v pokoji.

Bože, o to tě prosíme, skrze Krista, našeho Pána. – Amen.

Nebo:

Ubožák zavolal a Hospodin slyšel, pomohl mu ve všech jeho strastech. Společně se na toto žalmistovo ujištění a volejme:

Za papeže N., biskupy a jejich spolupracovníky, ať se nikdy necítí osamoceni a ať plně hlásají evangelium, aby ho slyšeli lidé ze všech národů.

Za všechny křesťany, za jejich horlivost, spolupráci a jednotu.

Za všechny lidi, ať vedeni svatým Duchem poznají pravou cestu, pravdu a život.

Za všechny trpící, za lidi nemocné, za opuštěné, za vězněné, za ty, kdo nemají práci a domov, za uprchlíky, za chudé a za ty, o které nemá nikdo zájem.

Za ty, kdo se dostali do těžké životní situace; prosme za lidi, kteří jsou týráni a mučeni.

Za umírající, ať se smíření mohou s klidným svědomím dívat na svou minulost.

Za naše společenství, ať uchováme apoštolské učení a bratrské společenství mezi sebou i s ostatními církevními obcemi.

Za všechny, kdo podporují život našeho společenství svou vírou, nadějí a láskou, svou solidaritou a blízkostí, svými slovy i činy.

Pane, vyslyš naše modlitby; vysvobod' každého člověka ze všeho zlého a zachovej všechny lidi pro své nebeské království. Tobě buď sláva na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Provázení přímluvou apoštolů klademe, Bože, na oltář tyto dary a prosíme tě: dej, ať slavíme oběť tvého Syna s upřímnou oddaností a opravdovou zbožností. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. - Amen.

PREFACE

Různé poslání, ale společné dílo

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otcí.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Bože, vždycky a všude vzdávali díky, abychom vyznávali, že jsi veliký ve svých svatých, a abychom ti děkovali za tvé apoštoly Petra a Pavla. Neboť tys je učinil sloupy Církve, aby utvrzovali její víru: Petr stál v čele těch, kdo vyznali Krista, a shromáždil první obec věřících ze synů Izraele; Pavel ukázal, co znamená v Krista věřit, a stal se učitelem národů. Podle milosti, kterou jim dal, oba pracovali na jednom díle a přijali korunu spravedlnosti, připravenou od tebe všem, kdo milují našeho Pána, Ježíše Krista. Skrze něho tě s celou Církví chválíme a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Mt 16,16.18

Petr řekl Ježíšovi: Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha. Ježíš mu odpověděl: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou Církev.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Nasytil jsi nás, Bože, svátostným pokrmem, naplň nás také duchem své lásky, abychom se chovali k sobě navzájem jako první křesťané: setrvali v lámání chleba i v apoštolské nauce a byli jedno srdce a jedna duše. Skrze Krista, našeho Pána. – Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Dnes nám liturgie staví před oči dva svaté apoštoly: Petra a Pavla, sloupy Církve, tak je nazýváme. O Církvi v Krédu vyznáváme, že je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská. Apoštolové a apoštolství tak patří k podstatě Církve. Na počátku Petrova života s Kristem stojí Ježíšovo povolání být s ním, jít za ním a u svatého Pavla Ježíšovo mocné světlo a otázka „Proč mě pronásleduješ?“ Víme také, že slovo apoštol znamená poslaný, což o našich dnešních světcích platí bezvýtku. Hlásali evangelium až k prolití své krve.

Apoštolem je však i ten, kdo se ke Kristu neustále vrací, aby s ním na opuštěném místě nebo v samotě sdílel radosti svého poslání. Do Církve jsme byli na svatém křtu povoláni i my, každý zcela originálním způsobem. Pokud je naše víra v tuto apoštolskou církev opravdová, pak i my máme být s Kristem, nést evangelium ve věrném svědectví a všechno své úsilí zaměřovat jenom na něj.